

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'5. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LAS ELECCIONS DE GRACIA.

¡Manos limpias, manos limpias!
Vinga vots y tira al dreu!

ja veyeu que á en Pantorrillas
li agrada treballar net.

LO NOGUERA PALLARESA.

A qüestió del ferrocarril del Noguera Pallaresa es de vida ó mort per la simpática provincia de Lleyda. Per tal motiu, no podem mirar ab indiferencia 'l gran moviment de opinió qu' en la terra lleidatana 's realisa. La CAMPANA DE GRACIA ha de brandar y branda,

unint los seus accents a la veu unánime de aquelles comarcas honradas y treballadoras.

Si; nosaltres assistim ab lo cor a las manifestacions imponents que s' están realisant avuy en aquella provincia, en las quals apareixen confosos y units estretament los homes de tots los partits, de tots los estaments, de totas las tendencias, reclamant una cosa tan senzilla y tan natural, com lo compliment de una llei votada en Corts.

¡A quin temps hem arribat, que per demanar lo compliment de una llei, s' ha de agitar tot un país y batre 'l coure!...

Es-panta considerar lo que aixó significa, la perturbació que aquest fet revela, las corruptelas y 'ls vicis que s' han apoderat de la administració pública. Si 'l mer compliment de una llei que de dret s' hauria de realisar sense la menor excitació agena, produheix tan brava agitació, ¿qué succehirá 'l dia que 's tracti de un de aquells actes de justicia que no están regularisats per cap llei escrita?

Lo ferrocarril del Noguera Pallaresa ha sigut objecte de contractes ab Fransa y de una llei votada en Corts. Ja sols faltava treure'l a subasta, adjudicar la concessió y donar principi a las obras.

Lo conveni internacional y la llei varen portarse a terme, prescindint de la opinió del ram de guerra, contrari sempre a la construcció de aquesta línia. Si aquesta opinió valia alguna cosa—que no ho sabem ni ho arribem a comprendre—era del cas ferla valer avants de realisar 'l conveni, avants de votarse la llei. Invocar la opinió del ram de guerra, avuy, quan lo conveni es un fet y 'l compliment de la llei obligatori, val tant com apartarse de la rahó, riures de la formalitat, invocar pretextos especiosos pera burlarse de una provincia digna de respecte, que ha posat en la construcció del ferrocarril del Noguera Pallaresa, cifradas totas las sévas esperansas.

Un govern, digne de regir los destins de una nació, no ha de dar motiu jamay de que se li pugui tirar a la cara una falta tan grave de serietat.

Alló de «quan fou mort lo combregaren» no ha de poderse dir jamay de cap govern que vulga mereixer algun respecte.

Y per aplicar lo criteri del ram de guerra a la qüestió del Noguera Pallaresa, 'l govern ha fet tart.

Qualsevol diria que la provincia de Lleyda, tan treballadora y tan abandonada, tan rica en dons de la naturalesa y al mateix temps tan pobra per falta de medis de comunicació que li permetin explotarlos, qualsevol diria que aqueixa provincia únicament es espanyola pera pagar los tributs y 'ls impostos, sense conèixer los beneficis de la administració ni la més mínima compensació als grans sacrificis que se li exigeixen.

¿Y que s' invoca al cap-de-vall per contrariarla?

Las necessitats de la defensa nacional.

Lo ram de guerra ho ha dit: l' obertura de un túnel a Port Salan implica un perill per la integritat d' Espanya. ¡Com si Fransa, l' endemà mateix de perforarse 'l Pirineu per aquell siti, hagués de invadirnos y endogarlarnos! ¡Com si en totas aquellas montanyas plenas de barranchs y precipicis, no existissen medis més que suficients pera provehir en un cas necessari a la defensa de la patria! ¡Com si no hi haguessen medis sobrants pera fortificar los punts estratègichs y fer pagar molt cara la temeritat del exèrcit que pretengués invadirnos!...

Lo ram de guerra, oposantse al ram de pau, me fa un efecte deplorable, tant més quan las armas qu' esgrimeix me semblan molt, ó jo m' enganyo, las armas de la rutina.

Si las miras del nostre ram de guerra predominessin per tot lo mon, avuy encare no s' hauria construhit cap dels ferrocarrils internacionals, que atravessant las fronteras, difundeixen la civilització per tot lo mon y escampant corrents de fraternitat entre tots los pobles de la terra. Precisament lo progrés modern tendeix a fer cada dia més difícils las guerras y acabarà per ferlas totalment impossibles. Y 'l símbol del progrés modern es la locomotora que rellisca sobre 'ls rails; es lo fil telegráfic que vibra de un cap de mon al altre.

La guerra al servey de la civilització es molt honrosa,

es molt digna; pero la guerra partidaria del aislament, del oscurantisme, la guerra negació del progrés, es una plaga, es un assot, es la calamitat major que pot caure sobre un poble desventurat.

No vulga 'l ram de guerra espanyol que d' ell pugadirse que si s' hagués de cumplir lo seu gust, se trobaria encare Espanya en lo temps de Viriato, pero pagant als militars los sous a la moderna.

Lo ram de guerra 's defensa dibent qu' ell no s' oposa a la construcció de una línia que uneixi la provincia de Lleyda ab Fransa, tota vegada que patrocinaria un projecte que passant de la conca del Noguera a la del Ribargozana, atravesés lo vall de Arán y entrés per allí a la vehina República.

Contra aquest projecte s' aixecan inconvenients de importancia capital. Seria més costós, seria més llarch, y sobre tot, seria més lento. Fransa s' hi oposa resoltament. La internacionalitat de la línia desapareixeria, desapareixent ab ella totas las ventatjas. Si la provincia de Lleyda ha gastat quinze anys d' esforços inaudits, fins a lograr que una llei autorisi la construcció de un ferrocarril, relativament facil y económic, ¿quants anys no hauria de gastar per portar al punt degut lo projecte de un altre ferrocarril, dispendiós y difícil, y per inclinar a la nació vehina a acceptarlo?

Apart de que, segons diuhen, per entrar a la Vall de Aran s' hauria de salvar un desnivell de 500 metros, un verdader abisme que 's traga la reputació técnica dels que trassan ferrocarrils sobre 'l mapa, sense pendres la pena de recorre 'l país que la línia ha de travessar.

No hi ha terme mitj. O 'l Noguera Pallaresa ó cap més. Aplassar la realització de aquesta obra, val tant com arrebatat las últimas esperansas de una provincia catalana, que si una culpa ha comés no es altra que la de haver sigut ministerial de tots los ministeris, sostenint sempre una cria de diputats cuners, que avuy de res li valen ni per res li serveixen en mitj de las sévas afliccions.

Que l' exemple de lo que li passa li aprofiti. Y en lo successiu mostri sempre y en tot la major energia, tant en la defensa de sos drets com en la independència de las sévas opinions.

Fentho aixis, no dupti un moment que ha de mereixer l' apoyo de totas las provincias dignas, y en especial la cooperació entusiasta de sas germanas, las restants provincias de Catalunya.

P. K.

A mort de 'n Rossendo Arús y Arderiu 'ns ha afligit de debó. Arús era un home públich que professava ideas avansadas y las practicava en tots los actes de la seva vida, a despit de una considerable fortuna, que li hauria permés fixurar dignament entre las que 'n diuhen classes escullidas de la societat.

D' sdenyava 'l boato, l' ostentació, la fanfarría. Era demócrata de noms y de fets, filántropo sempre, amich del pobre y del desventurat y excelent patriota.

Literat distingit, moltes vegadas havia favoregut ab los seus escrits las columnas de la CAMPANA DE GRACIA. Lo teatro catalá li déu algunas produccions aplaudidas, y la literatura de la terra algunas obras notables. Era, finalment, una de las primeras figuras de la francmasoneria a Catalunya.

La CAMPANA DE GRACIA sent la mort de tan excelent company, eom la de un dels individuos més volguts de la nostra familia.

Sobre la qüestió del ferrocarril del Noguera Pallaresa, ha telegrafiat en Silvela a la provincia de Lleyda, en la següent forma:

Se cumplirá la llei de aquest ferrocarril «como se cumplen todas las leyes».

Si s' ha de cumplir aquesta llei, en la forma en que 's compleixen las demás, frescos están los lleidatans.

Qualsevol que a Espanya visca, sab de sobras a horas d' ara, que las lleys a Espanya 's fan tant sols pèl gust de burlarlas.

Próximament arribará a Espanya, fent una visita a las institucions, lo gran duch Aleix, germá del emperador de Ru-sia.

¿Qué farà 'l govern pera rebre dignament a aquest senyor?

Si tant va esmerarse per obsequiar al embaixador de Marruecos y al seu séquit ¿qué farà per complimentar al representant de una nació tan poderosa com l' imperi moscovita?

¿Y si fa alguna cosa extraordinaria, no 's comprometera davant dels ulls de Europa, que avuy segueix ab tant interes l' actitut que prenen las nacions que no están encare decididas? ¿Y si no 'l complimentan de una manera brillant, no dirá 'l duch Aleix que a Espanya se guardan totas las consideracions y tots los obsequis pèl moros de Marruecos?

Ja 'm sembla que sento a D. Antón, gratantse la closca y exclamant:

—Ay duch Aleix, duch Aleix ¡que me 'n fas perdre de greix!...

Diumenje eleccions a Gracia... es a dir eleccions, escándols electorals Escándols de tota mena, de tots calibres y de tots tamanyos. Escándols pèl pare, per la mare, per l' avi, per l' avia y per tota la familia.

Jochs de mans asquerosos, violencias inauditas, conculcaciones de la llei a desdir, tupinadas a granell.

¡Y tot perque resulti a tota costa que l' opinió del cos electoral de Gracia s' ha transformat de republicana en conservadora! ¡Y tot per fer sortir triufant de las urnas a un home de las qualitats y dels mérits del famós senyor Feliu Martí!...

Eleccions com las de Gracia, sobre tot a l' istiu, son perillosas per la higiene. Lo que allá s' ha fet no es cumplir la llei; lo que allá s' ha fet es apilotar bruticias y escombrarias. Y se n' han apilotadas tantas, que la mala olor ha empudegat no sols la vehina vila, sino tot lo pla de Barcelona.

Y diuhen ara 'ls conservadors:—Aixó qu' hem fet, no es més que un ensaig de lo que farem en més gran escala, lo dia que, anuladas las eleccions de diputats a Corts, torni a presentarse per aquest districte lo senyor Salmerón.

Republicans de las Aforas: ¡a defensarse! Republicans de las Aforas: ¡má a la escombra y escombrada seria!

Lo Congrés socialista de Bruselas ha decidit qu' en cas de proclamarse la guerra europea, se decidis la realització de una huelga general humanitaria.

Lo que sobre tot deuria procurarse seria una huelga de soldats. ¡Si 'ls moltóns se negavan a anar al escorxadore, que 'n farian poch de negoci 'ls carnicers!

Lo duch de la Seo de Urgell, desde un balneari ahont sembla que s' están banyant ell y l' acta de diputat, a veure si la neteja de certas tacas, s' ha declarat partidari del ferrocarril del Noguera Pallaresa. Pero no s' ha mogut per xó del balneari.

En cambi 'l papá del duch, l' insigne D. Arseni, es un dels enemichs més acérrims del indicat ferrocarril.

De manera qu' en la casa del héroe de Calaf, lo papá pensa una cosa y 'l fill un' altre. A no ser que, perque la comedia resultés més ajustada, s' haguessen repartit los papers.

De totas maneras, lo siti propi del diputat de la Seo no es un balneari. ¡O a Madrid a convene al papá, ó a Lleyda a fer coro ab las aspiracions generals y unánimes de aquella provincia!

A propòsit de la ruidosa qüestió del Noguera Pallaresa, que ha donat lloch a tantas reclamacions y a tants meetings, deya un amich meu:

—Ara si que no 's podrá dir: «molt soroll y pocas nous». En lo que 's refereix al Noguera, tenim molt soroll y moltes nous.

La direcció general de Correus, necessitant 70 cotxes-wagons pèl servey de aquest ram, los ha encarregat al extranger, sense subjeccio a subasta.

¿Es que aquí a Espanya no 's construheixen cotxes?

Si, senyors: se 'n construheixen, per més que 'ls ministres creguin que 'ls espanyols únicament servim per dos cosas: per pagar contribucions y per aguantar guberns conservadors.

Per tot Espanya s' ha alsat un crit unánime de protesta contra l' tractat de comers ab los Estats Units, qu' es un cop de mort en tota regla contra la industria nacional. Pocas son las produccions que no 'n surtin afectadas.

Y al cap-de-vall tot per res, ja que las ventatjas que se suposa que ha de alcansar Cuba, son molt problemáticas. Sols la producció del sucre se salvará de moment; després n' aquesta.

La cosa comensa ab sucre y acabarà ab acibar.

L' AMO DEL TINGLADO DEL BONSUCCÉS.

CARTA DE RIPOLLET.

RAVO, Sr. Director.

D' aixó se 'n diu tirar dret; aixis es com se desenmascaran los far-sants d' ofici. Cregui que donava gust al contemplar l' efecte que produhí 'l seu escrit en aquesta comarca, ahont coneixem bastant bé a tota aquesta gentussa. Pot ben bé lo director de la salvajada del dia dos; enviar cartas al Suplemento di-hent (santa ignoscencia) qu' ell ha tingut que marxar al estranger(?) perque dos polissos (??) desacredei-

tats y un periódich que 'ls secunda, li volen mal y 'l voldrian *perdrer*. qu' ell n' hi era complicat ni sabia res dels trabucassos de la plassa del Bonsuccés y que 's véu acusat y perseguít per lo sol delictu de professor ideas *avansadas*.
[Ay Senyor! ¡vés si 'n corre de dolenteria pèl mon! ¡Ell, perseguít y acusat! ¡Pobret! ¡Ell! tot lo fundador del «Centro Democrático Ripollense», la societat model, que tant va treballar pera donar l' acta a n' en Turull la societat que per fer antipática la idea republicana entre 'ls *ignorants* d' aquí ha fet venir anarquistas de quincalla a predicar lo pillatge y la destrucció y blasfemant y dihent pestes dels jefes de la democracia espanyola desde en Pí a n' en Castelar. ¡Vés si aquest tipo que tot aixó ha importat a Ripoll. s' ha de veurer perseguít per professor ideas *avansadas*! Veliquí donchs segóns diu ell, tot lo seu delictu. Bon favor fa als infelissos empresonats per causa d' ell dihent que no sab de qué li parlan, a ell, al principal motor de la criminal: estupidés del día dos. ¡Quina llástima que 'l tal Martorell no pugui anar a donar un vol per Barbará, que poch déu creurers l' ovació que li farian, sobre tot las familias dels presos complicats en l' atach del quartel y després qu' ell ha dit que no havia prés la més mínima part en la assonada!

De lo qu' es descuyda aquest pobre senyor en las sévas cartas al *Suplemento* (puig que encare n' hi está enviant) es de sincerarse dels cárrechs que sobre ell psan, aixó es, de que fou deportat a la Carraca, per formar part d' aquella partida d' en Viralta que en l' any 70 ó 71 en la Plassa de Catalunya, llensá 'l crit (y ho anavan a realisar) de saquejar los Banchs y establiments de Crèdit: dels tractes que més tart tingué ab lo més sanguinari dels cabecillas, en Savalls; de la seva expulsió de la masoneria per la conducta irreprochable que ab ella observá y de las tupinadas qu' en las passadas eleccions feu contra en Pí Margall, abusant de la bona fe dels republicans de Sabadell, y no sols pará aquí la cosa, sino que fou l' iniciador de tenir amagada dintre 'l colégi electoral de Barbará (del qual era secretari) una patuleya armada per un cas que 'ls republicans de debó xistes in ma'sa a l' hora qu' ell feu la més infame de las tupinadas que convinguda ab la que feren los seus deixebles d' aquí, donaren l' acta al *Burro d' or* per doscents vots de majoria. ¡De tot aixó s' ha descuidat aquest sant home!

Tocant a la participació que tingué en la *salvatjada* no hi ha més que preguntarho als seus consocis del Circulo Democrático. ó siga l' anomenada *Cordada del Pá* de Ripoll. los quals no s' amagan pas de dir las repetidas invitacions que los hi feu aquest home, perque hi prenguessen part activa, invitacions que tambe feu a alguns de Mollet y que foren solzament aceptadas per quatre dements de Barbará.

Tampoch diu en las ta's cartas, lo que ell cobrava per tramarr aquesta cosa y lo que ell pagava als infelissos que anavan a donar lo cop.

Lo més trist es, Sr Director, que aquests homes tinguin aculliment enloch y que encare trobin mansos que 's posin a las sévas ordres, sacrificant fins la vida per fer anar bé 'ls negocis que 'l tal Martorell porta entre-mans, negocis que sens pecar d' avispats sembla veürers 'hi l' orella de los conservadors.—Séu affm.

J. V.

REVISTA EXTRANJERA.

¿Cóm está 'l mon?—Desseguida pot saberse, si volém: apa, vinga 'l telescopi, apliquém l' ull y mirém.

França sembla una botiga d' escopetas y canons, y pólvora y dinamita, y brigadas y esquadrons. La gent s'ols pensa en la guerra, menjant, bebent y dormint, y alguns diohen en veu baixa: —¿Quan anirem a Berlin?—

Alemania es una quadra plena fins al punt de dalt de fusells, llansas espasas y altras eynas de fer mal. Un penetrant baf de pólvora invadeix tot lo país y tothom, baixet, murmura: —¿Quan anirem a París?—

Rússia s' arma fins als nassos, lo czar mira cap avall, los trens están p'ens de tropa y 'ls cossachs dalt de caball. Ressona la *Marsellesa* y ab ayre provocadó, los russos sembla que díguin: —¿Quan comensa la funció?

Austria é Italia no sossegan aflant lo ganivet, preparant las carrabinas y mirant si tiran dret. La segona 's mor de gana, la primera 's mor de pó... pero totas dugas veülan, tenint per cuixí un canó.

Portugal fa tamborellas, lo diner casi no 's veu, l' or va a doscents duros l' unsa y 'ls bitllets a cap ó creu. Los republicans s' agitan, lo comerç marxa al abím, y 'ls quatre punts del trono fan pudó de socarrim.

Bélgica no sab cóm ferho, perque diu que ha averiguat que 'ls seus convehins la prenen com un camp abandonat —Déu de Déu!— cridan los belgas: —¡si qu' estém frescos! ges dí

que 'ls alemanys y 'ls francesos volen barallarse aquí?

Inglaterra, ab molta sorna, passa 'l temps fent lo pagés, atibant los uns y 'ls altres sense embolicarse en res. Pero a la *chita callando* pren las sévas precaucions y envia a totas las costas un aixám d' embarcacions.

La república Argentina busca un rosegó de pá, sota la gran billetada que l' acaba d' aixafá.

A Xile ocupan la estona matantse ab ardor viril, representant la gran drama que 'n diuben *guerra civil*.

A Haití, per no ser menos, s' están distrayent tambe fusellantse 'l uns als altres y estripantse pèl carré.

Las repúblicas del Centro no s' entenen de rabóns y tres cops cada senmana combinan revolucions.

Los grochs ciutadans de Xina per treures los forasters, se dedican a la cassa d' extranjeras y extranjeros.

Per últim, los vehíns d' Africa, portats de bélichs ardors, se menján a la graella los j' obres exploradors.

Resúm: poch més ó poch menos, lo món, en l' estat present, es una gran bassa d' oli y tot va perfectament.

C. GUMÁ.

LOS INGLESES Á BARCELONA.

RRRÓM!... ¡brrrróm!... ¡brrrróm!... Es lo seu modo de saludar. Ab vintina canonadas, no donan lo Déu vos guart, s' informan de nostra salut y 'ns preguntan per la familia.

Podrá ser que molta gent no 'ls vegi venir, pero si no 'ls veühen ja 'ls senten. ¿Per qué ha vingut la escuadra inglesa?

Per fer l' *inglés*. Desde la seva arribada, no han fet altra cosa que demostrar que si las calsas dels seus marinos son amplas, més ampla es encare la mànega qu' ells gastan.

Pèls inglesos totson Gibraltars. Presentarse en qualsevol lloch y fèrsen amos, es per ells qüestió d' un moment.

No sembla sinó que tota la terra sigui seva y que sols per compassió permeten que uns altres que no son inglesos n' ocupin algún trosset.

Arriba la escuadra á Barcelona y lo primer que fa es colocar un barco a la boca del port com qui diu: —Ningú passa sense saludar al porter —

Després aparellan una llanxa de vapor, y com la cosa més natural del món, comensan a sondar y a pendre notas. —¿A qui han demanat permís per fer aixó?—deyan ells ab ells alguns curiosos que s' ho miravan.

—A ningú: los inglesos no s' hi dedican a demanar permisos. Lo temps es or. Ab la mitja horeta que haurian passat anant a la capitanía del port sollicitant la deguda autorisació, ja han tingut temps de practicar quatre ó sis sondatjes.

—¿Y per qué l' amidan la profunditat del aygua? —¿Quí sab' Deuhen volguer averiguar si 'ls peixos hi están ab totas las comoditats degudas —

Los esperits cavilosos prentan la cosa d' una manera més seria y 's miravan la operació ab verdadera inquietut. —Aixó 'm dona mala espina—deya un.

—Quan un apama una habitació—anyadí un altre—es que mira si 's trastros li caben.

—Al apoderarse d' Egipte—deya un tercer—tambe van comensar aixís. Lo primer día van sondar la costa, l' endemá van bombardejar y al día següent ja s' havian fet duenvos del territori.

—¿Vol dir, donchs, que 'l seu plan será bombardejarnos? —¿Y apoderarse de Barcelona? —

—No ho sé, pero inglesos per inglesos, tant se valen aquests com lo marqués d' Ayerbe —

Després del sondatje y presas totas las midas que devían necessitar, agafan los trastets, tornan a bordo y al cap d' un rato saben qué feyan?

Ensajarse a tirar torpedos, ab una tranquilat verdaderament inglesa.

No eran torpedos de debó, sinó una cosa que ho figurava; pero pèl cas era igual.

La estupefacció del públich creixía per moments: los que presenciavan l' acte no se 'n sabían donar compte.

—Pero aquesta gent deu figurarse que aixó son las costas de la Patagonia!

—¿Que no comprenen que aixó no es cap estudi, per venirhi a fer experiments? —¿Qué dirían si nosaltres anéssim a fer probaturas d' aquestas al Tàmessis á las portas de Londres? —

—Oh!—va dir un ciutadá que llavors arribava de l' altra banda del port:—d' aixó s' exclaman vostés?... Pitjor es lo que están fent cap allá a la mar Vella.

—¿Qué fan? —Di-paran canonadas, tirant al blanco.

—¿Ab bala? —¿Ja ho crech! Ben be que 's veühen rebotre per sobre l' aygua —

Y era aixís mateix. Los artillers de sa graciosa magestat británica, s' entretenían tirant canonadas dintre de las nostras ayguas jurisdiccionalas, com si aixó fossin mars conquistats ó deixats a la disposició del primer acorassat que 's presenti.

Es necessari ser inglés per pendres semblants llibertats, y es precis ser espanyol per tolerar tanta frescura.

¿Qué hauría succehit si la estancia de la escuadra á Barcelona hagués sigut més llarga?

Si al cap de sis horas ja prentan midas, llansavan torpedos y disparavan canons, ¿qué haurian fet al cap de sis días?

Lo menos, lo menos se presentavan a casa la ciutat y 'n prentan possessió en nom d' Inglaterra y dels seus *inglesos*. Afortunadament, si no han marxat a horas d' ara están ja próxims a marxar, y la cosa, per aquesta vegada, no haurá passat d' aquí.

Y fins, prescindint de lo desagradablee que son aquestas trapasseries, podem repetir lo que deya un:

—Val més que s' hajan entretingut prenent midas per mar, que no fent *esses* per la Rambla, com l' altra vegada que van venir a Barcelona.

FANTÁSTICH.

ON Antón l' altre dia va tenir un tropell, que posá en alarma a la seva familia. Afortunadament la cosa no passá de un cólich una mica fort.

Causa del cólich: haver menjat un meló.

D. Antón es, segóns diuben, molt aficionat a aquesta fruyta. Y

encare que no ho diguessen, tothom sab que 'ls melóns li agradan molt.

Ara mateix fa més de un any qu' está menjant Fabié a tot pasto. ¡Y quin meló volen més gros que 'n Fabié!

Sobre la cayguda de la reyna regent, que va evitar en Sagasta, diu un periódich:

«D.ª Cristina se hubiera caído de una regular altura, si el Sr. Sagasta no la hubiera sujetado fuertemente por un brazo, y tan vigorosamente la hubo de sujetar, que, según se cuenta, los dedos del Sr. Sagasta dejaron huella en el brazo de la regente.»

¿Y encare no li donan lo poder després del gran servey que acaba de prestar a las institucions?

—Si 'l d' juní dels fusionistas se prolongava massa—deya un sagasti—prompte 'ns debilitariam tant, que un' altra vegada que la reyna regent anés a caure, ni forssas tindriam per sostenirla.

M' ha xocat un telégrama que 'l nocedali *Diari de Catalunya* ha enviat als vascongats, dihentlos que defensa ab lo mateix ardor qu' ells la reivindicació de las

llibertats cristianas. —¿Qué son *llibertats cristianas*?—vaig preguntar a un capellá

—Home—'m va respondre—'l nom mateix ho indica: las llibertats que han rebut la gracia del bati-me.

—Ah, vaja, ja entench: llibertats batejadas... llibertats aygualidas.

Diu un periódich: «En lo que va d' any ha guanyat Lagartijo, 46,000 duros; Guerrita, 41,000; Espartero, una cantitat aproximada, y Mazzantini, 20,000.—Total entre 'ls quatre: 157 000 duros.

Está vist, a Espanya no més hi ha dos bons camins a seguir: ó president del Senat y quilotador de pipas ó torero.

Més clar: ó torero de hivern ab us de uniforme, ó torero d' estiu en exercici; es a dir: sempre torero.

Diu un telégrama: «L' esquadro del regiment de caballeria de Galicia de guarnició a la Corunya, s' ha negat a pendre 'l ranxo, donant l' excusa de las sévas malas condiciones.»

Crech que a Espanya no anirém bé, fins que un ranxo per l' istil del de la Corunya, 's reparteixi en totas las dependencias del Estat.

Ab una huelga d' empleats y de ministros ¡qué 'n seriam de felissos!

Lo Congrès de higiene de Londres s' ha declarat partidari resolt de la cremació dels cadavers.

Ja 'm figuro la cara que posarán certs capellans quan sápigán que las eminencias científicas més respectables d' Europa son enemigas de los enterraments, tals com la iglesia católica 'ls efectúa.

—Ah! dirán; si toréssim als bons temps de la Santa Inquisició aquesta colla de sabis prompte sabriam per experiéncia que si nosaltres som enemichs de la cremació dels morts, som, en cambi, acérrims partidaris de la cremació dels vius.

Lo condé de Paris está tan cremat per l' apoyo que presta 'l Papa a la coalició del cardenal Lavergnie en sentit republicá, que ha acabat per suprimir la subvenció que pagava al Nunci.

Aquests candidats al trono que de tan religiosos blasonan, son terribles. Quan no 'ls donan per la banda, son

que 's presenti.

capassos de tot: fins de suprimir las bessas del Esperit Sant.

Si en Romero Robledo arriba á reingresar en lo partit conservador, en Silvela ja s' ho té pensat.

—Ell entrarà per una porta; jo sortiré per l' altra.

—¿Y ahont anirà voste?—van preguntarli.

Y ell va respondre:

—Als banchs del Congrés, assentantme com á diputat so'a 'l rellotje.

Qualsevol diria que la tendencia de 'n Silvela de anarse á seure sota 'l rellotje no es altre que la d' estarse esperant allí que soni l' hora de la venjansa.

Sobre 'ls anuncis de una próxima crisis y la probabilitat de qu' entri tulano ó sutano á form r part del nou ministeri, ha dit un home polítich molt inteligent:

—Es inútil encaparrarse. Cánovas mana y disposa. y en aquest punt farà lo que li donga la gana. Ell es l' empresari y á ell toca contractar la companyia que ha de actuar en la próxima temporada cómica ó parlamentaria, que casi es lo mateix.

Fins que 's cambihi la empresa ja sabem lo que 'ns toca: badallar.

En un gran ball d' etiqueta que 's donava á San Sebastian, al ex-ministre Ruiz Capdepón varen robarli una cartera ab set mil pessetas.

Lo robo de carteras menudeja qu' es un gust en aquella ciutat, refugi avuy de la gent d' upa entre 'ls partits que manan.

Veyám si algún dia 'ls lladres cambiarán de registre y posats á fer carteras roban la de algún ministre.

—¿Per qué s' ha suspés lo joch á San Sebastian?

—Perque á San Sebastian hi ha actualment la Cort.

—¿Y qué té que veure la presencia de la Cort ab lo joch?

—¿Borrango! ¿No sabs que jugant pot fallarse 'l rey? ¿Fallá 'l rey! ¿Has vist may una falta més grave de respecte á las institucions?

Si estalla la guerra entre Fransa y Alemania, nosaltres nos aliarem ab la gran República; pero no per donarli la nostra sanch, sino per enviarli 'l nostre vi.

¿Qué necessita al cap de vall un poble quan se baralla? ¿Esperit!

Conti, donchs, la simpática Fransa ab l' esperit dels vins espanyols, y no dupli un moment que triunfará sobre 'ls bebedors d' esperit de patata.

Lo tabaco y las reynas.
Fuma l' emperatriu d' Austria.
La de Russia també fuma.

La reina Margarida de Italia, la reyna de Servia y la de Portugal entretenen també 'ls seus ocis ab lo cigarillo.

Unint aquests datos al de 'n Martínez Campos, restaurador de monarquias, que passa una gran part del dia quilotant boquillas, aquí tenen la majestat monárquica, envolta y mitj confosa en un nuvol de tabaco.

Está vist: las reynas fuman, y 'ls pobles escupen.

XARADA.

Conech á una noya—molt de la dos-terça qu' es quart-quint-quart-quinta—filla de Gavá, sa tres-quint no es guapa—perque es molt quint-quinta, pero jo 'ls hi juro—que 'm té enamorat.

Molt m' hu-dugas-terça—sa boca riallera, que hu-tres-quint qu' es grossa—li escau molt bé: sos ulls molt m' agradan—puig son hu-invers-dugas y per mí ja basta—no puch ferhi més.

Per lo tant, lo dia—que al carrer la trobi, al punt m' hi declaro—si n' es tant total! no més me quint-terça—d' ella una cosa, y es que li agrada—en extrém lo mam.

DIUMENJE BARTOLA.

SINONIMIA.

La Tot ha fet escudella per ella y pèl seu marit: mes l' ha feta tan tot ella que no 'ls hi ha fet pas profit.

DOMINENGO BARTRINAGA.

TRENCA-CLOSCAS.

SIMÓN SOLANA LUNERO.

ALCOY.

Formar ab aquestas lletres lo nom y apellido de un po lítich espanyol.

UN DE TARRASGA

INTRÍNGULIS

Buscar una paraula que trayentli cada vegada una lletra del redera resulti: 1: carrer de Barcelona.—2: indicatíu.—3: carrer de Barcelona.—4: animal.—5: consonant.

A. C. Y BARRETINA.

GEROGLÍFICH.

× ×
ONII
B B B
TII
S. O. N.
Gat-Rata
Home
Gos-Llebra

SOR ANA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans F. Claramunt, Assaboriguap, Antonet de Manejana, J. Ladis, M. Morat, Joan Nogués, Sans, J. y P. Rau-R u, Mariangela y Un caragatero:—Lo que 'ns envian aquesta semana no la per casa.

Ciudadans Teófilo Aguiló, Pa Perina, Mayet, Esparbech, Jumerá, P. Argerep, Nimes, H. del Hostal, Un Drogo, Paitatin, J. M. T., y Un Ninot de Sant Gervasi:—insertarem alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciutada I. Tubert: Las curtes dimensions del periódich y la sobrada extensió del estat no 'ns permeten insertarlo —Joseph Madera: Algunas de las onadas van bé; la llastima es que las vajam rebre una mica tart —Lisandro: La poesia aniria bé; pero los versos de l' última estrofa no 'on assonants.—E. V.: Lo sonet es poch facil y varem rebre'l tart.—Anonim: Lo fet que 'ns conta haura de venir autorisat per una firma coneguda —Tomas Sorribas: Artesa de Segre: Ab molt gust ho insertariam si no sigués tan llarch y de un caracter tan individual.—Un poeta: Aquestas cosas no son per insertarse en cap periódich: son massa frivolas.—F. Ballesteros: Los epigramas son massa vorts.—R. Alonso: La correjida va millor que l' altra, la qual té poca sustancia.—Eudalt Sala: No podem aprofiar més que 'l primer epigrama.—R. Rocavert: L' article es poch espontaneo, si bé revela un progrés sobre 'ls anteriors —J. Burgos: Lo sonet resulta molt desballestat.—A. E.: S' ha descuidat de consignar a quin poble se refereix la noticia.—Amadeo: La poesia va bastant bé.—D. Bartrina: Idem lo sonet de voste.

¡JA HA SORTIT! ¡JA HA SORTIT!

¿QUINA DONA VOL VOSTÉ?

HUMORADA EN VERS

PER C. GUMÀ

← ab dibuixos de M. MOLINÉ →

OBRETA INDISPENSABLE Á TOTS LOS JOVES QUE VULGAN CASARSE

Preu: ¡DOS ralets!

Se ven per tot arreu.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso Arch del Teatre. 21 23

BANYS D' ASSIENTO MINISTERIALS.

Tots tres han pres banys d' assiento d' un' aygua que 's diu dine.

y á judicar per las senyas se 'ls han assentat molt bé.